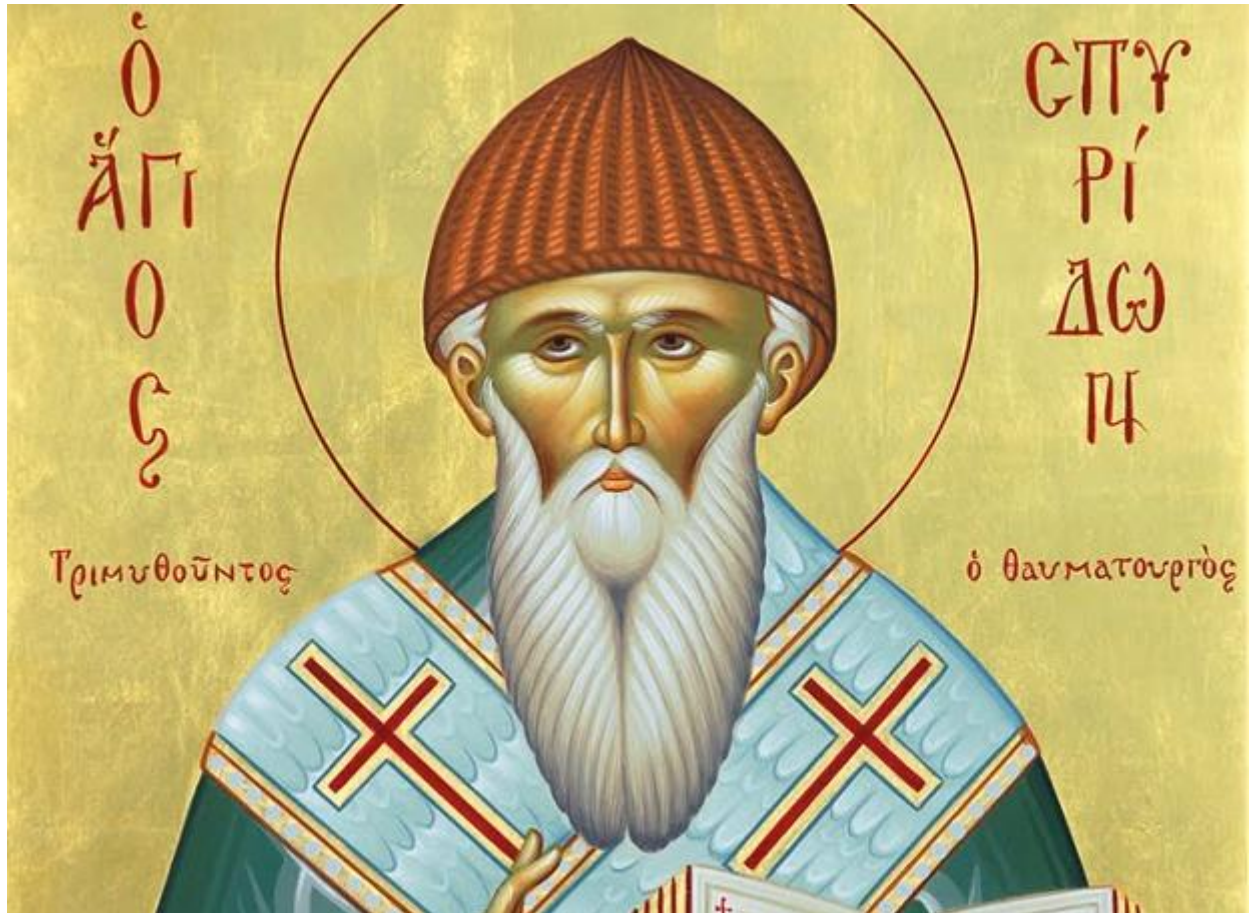
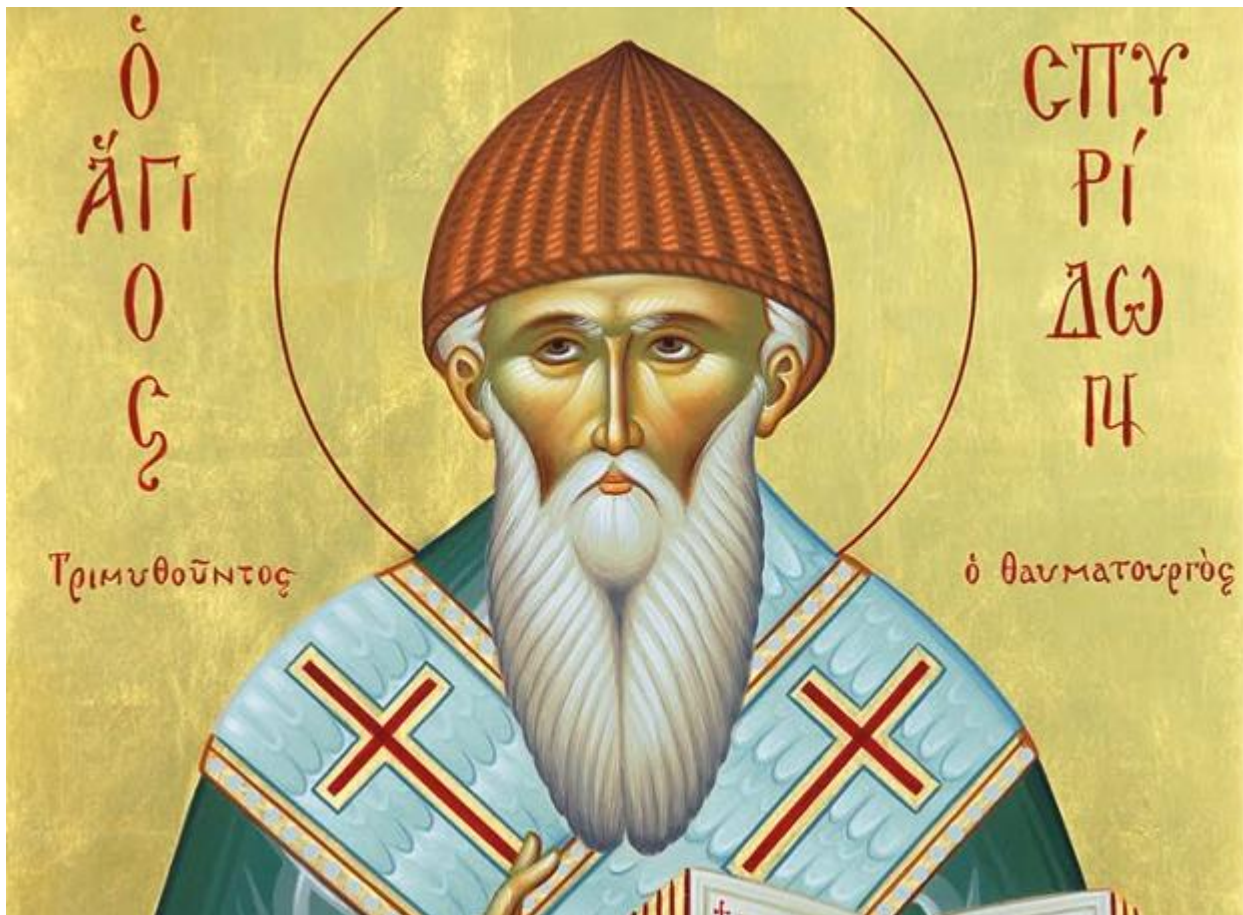

Θαύμα του Αγίου Σπυρίδωνα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Μήνυμα ημέρας](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ήταν μία οικογένεια που είχε έντεκα παιδιά. Δύο οι γονείς, δεκατρείς. Δύο οι γέροντες, δεκαπέντε. Πάμπτωχοι. Και πήγε [ο πατέρας] και ζήτησε βοήθεια από τον Άγιο Σπυρίδωνα.

Ἡ βοήθεια συνίστατο στο εξής: να τον δανείσει ο Ἅγιος ένα καντήλι, από τα καντήλια τα χρυσά που είχε επάνω, κρεμασμένα σε ένα σίδηρο οβάλ, επάνω από το άγιό του λείψανο. Να του ζητήσει ένα καντήλι, να πάει να το βάλει ενέχυρο, να κάνει μια δουλίτσα να θρέψει τα παιδιά, να μην πεθάνουνε.

Πράγματι, ένα πρωινό, που η εκκλησία είχε ανοίξει από τον νεωκόρο και περιποιείτο, του υπέκλεψε την προσοχή, μπήκε μέσα στο παρεκκλήσιο, επάτησε επί της αγίας του λάρνακος και εξεκρέμασε ένα καντήλι χρυσό και το έβαλε στον κόλπο του.

Πήγε την άλλη μέρα, το έβαλε ενέχυρο -πήρε ενενήντα τάληρα τότε (το 1918 έχει γίνει αυτό)- και έκανε την επιχείρηση. Όμως, τα χρήματα δεν τα μάζεψε μέσα στην αυτή προθεσμία, των 5 μηνών που είχε πει και πήγε λίγο αργότερα.

Στο διάστημα εκείνο, ένας καλόγερος από την Παλαιοκαστρίτσα είχε πάει να ψωνίσει ένα καντήλι. Κι από τα καντήλια που είδε στην προθήκη αυτού του χρυσοχόου, του άρεσε αυτό το καντήλι.

Λέει [ο χρυσοχόος]:

- Αυτό δεν μπορώ να σ' το δώσω.
- Δεν παίρνω άλλο.

Αυτός για να κάνει εμπόριο, να κερδίσει, σκέφτηκε το εξής: να δώσει το καντήλι αυτό και να δώσει ένα άλλο σ' αυτόν που το είχε δώσει ενέχυρο ίσης αξίας. Δεν θα

ήταν το ίδιο σχέδιο, αλλά ίσης αξίας. Πράγμα το οποίο και έγινε.

Αποτέλεσμα: εδόθη το καντήλι και μετά από λίγο καιρό πηγαίνει ο άλλος τα χρήματα. Και του δίδει αυτός ένα άλλο καντήλι. Αυτός, ούτ' είχε, ούτ' έχασε. Ούτε ήξερε πώς ήταν το καντήλι. Το πήρε, εν πάση περιπτώσει, και πήγε την άλλη μέρα, με τον ίδιο τρόπο πρωί-πρωί να το βάλει στη θέση του. Όπως πήγε να το κρεμάσει με τη διχάλα, το 'βαζε να πιάσει, αλλά αυτό πήδαγε η διχάλα, δεν έπιανε. Ξανά! Τίποτα!

Τρόμαξε, λοιπόν, μπροστά σ' αυτό το θαύμα. Ξανά το κατέβασε. Το 'βαλε στον κόλπο του κι έφυγε. Το βασάνιζε μέσα στη σκέψη του, περί τίνος πρόκειται. Σκέφτηκε λοιπόν πως «μου έκανε λάθος αυτός και δεν μου έδωσε εκείνο ή εν γνώσει, ή εν αγνοία».

Ξαναπηγαίνει λοιπόν στον άλλον και του λέει:

- Κάποιο λάθος έχει γίνει εδώ.
- Τι λάθος;
- Το καντήλι αυτό δεν πρέπει να είναι το δικό μου.
- Πώς το ξέρεις;
- Να κοιτάξεις -δεν ξέρω πώς το ξέρω- αυτό είναι της πεθεράς μου, είναι σουβενίρ κλπ... Το καντήλι αυτό δεν είναι δικό μου.

Εν πάση περιπτώσει, αυτός ζήτηγε να του ξεφύγει. αλλά είδε ότι άρχισε να χάνει λόγια κι από 'κεί αισθάνθηκε σταθερότερος και... και... και... Κι εντέλει του λέγει:

- Το καντήλι! Γιατί το καντήλι είν' του Αγίου!

Όταν άκουσε αυτός «το καντήλι του Αγίου», τρόμαξε. Λύθηκαν τα γόνατά του.

- Τι μου 'κανες;, του λέει. Μ' έκαψες!
- Δεν σ' έκαψα καθόλου εγώ. Κήκες μοναχός σου.

Το αποτέλεσμα είναι, σηκώνεται και φεύγει για την Παλαιοκαστρίτσα. (Δεν ξέρω με τι μέσο πήγε τότε. Δεν υπήρχαν αυτοκίνητα και τέτοια πράγματα.) Με τη σειρά του ο καλόγερος όταν έμαθε πως έχει αγοράσει καντήλι του Αγίου, ελύθηκε.

- Πάρ' το και πήγαινε! Πάρ' το και πήγαινε.

Το πήρε το καντήλι, επέστρεψε στην Κέρκυρα, στην πόλη, και εδόθη στον δικαιούχο. Αυτός, την άλλη μέρα το πρωί, με τον ίδιο τρόπο, πήγε, πάτησε επάνω στην αγία λάρνακα -γιατί έτσι μπορούσε να το φτάσει- το βάζει, και είδε ότι εκάθισε εν ησυχία κρεμασμένο το καντήλι.

Όμως, έγινε θόρυβος! Κοινολογήθη. Εμαθεύθη από την αστυνομία, επεμβαίνει εισαγγελεύς. Γίνεται δικαστήριο, γίνεται δικογραφία, φτάνει η υπόθεση σε δίκη. Εξετάσθη ο νεωκόρος, εξετάστηκαν... Φτάνει η υπόθεση σε δίκη!

Γίνεται η διαδικασία της δίκης και καλείται τώρα ο κατηγορούμενος να πει πώς έκλεψε το καντήλι. Λέει λοιπόν:

- Εγώ, κύριε Πρόεδρε, είμαι πατέρας έντεκα παιδιών· η γυναίκα μου κι εγώ, δεκατρείς· και οι γονείς μας, δεκαπέντε. Δεν είχα, και παρακάλεσα τον Άγιο να με δανείσει ένα καντήλι, να κάμω μια μικρή δουλειά, να μην πεθάνουν τα παιδιά. Και συνέβη η υπόλοιπος διαδικασία.

- Ωστε το πήρες το καντήλι;

- Βέβαια, λέει, το πήρα το καντήλι.

- Σήκω επάνω, του λέει, εσύ, νεωκόρε. Έλα εδώ. Εσύ λες εδώ τα αντίθετα απ' αυτά που λέει αυτός! Αυτός λέει το πήρε το καντήλι.

- Τι λέει αυτός, κύριε πρόεδρε, δεν ξέρω. Εγώ ξέρω ότι το καντήλι αυτό το άναβα όλον τον χρόνο αυτόν! Και είναι εκεί τώρα!

Όταν άκουσε το πράγμα αυτό το πρόεδρος, τον αθώωσε τον πατέρα αυτόν. Κι έχει γράψει στα πρακτικά «Κατόπιν θαύματος του Αγίου, απαλλάσσεται».

Ο Άγιος ναι μεν το 'δωσε αλλά έβαλε άλλο εκεί πέρα, ώστε να μη λείπει και να γίνει θόρυβος, αρχίσουν ανακρίσεις κλπ. Τον εκάλυψε, δηλαδή, κατ' αυτήν την έννοια.

Θέλετε να σας πω και τη συνέχεια;

Ακούστε τη συνέχεια, για του λόγου το ασφαλές.

Προ ετών, δύο-τριών, πήγαινα στην Κέρκυρα, με προσκυνητάς. Και μάλιστα, στο αυτοκίνητο που διηγούμουν πολλά για τον Άγιο, είπα κι αυτό. Ότι έγινε αυτό κι αυτό. Μια κυρία από τη συντροφιά μας, όταν πήγε εκεί πέρα, και περίμενε στη σειρά της εκεί, για να προσκυνήσει, θυμήθηκε αυτό που είχα πει. Κι εκεί που στεκότανε, παρακάλεσε τον Άγιο:

- Ποιο είναι το καντήλι αυτό, Αγιέ μου, που εδάνεισες σ' αυτόν τον άνθρωπο, που μας έλεγε ο κύριος Παναγόπουλος στον δρόμο;

Κι άρχισε το καντήλι αυτό να κινείται!

Δημήτριος Παναγόπουλος Ιεροκήρυκας †